

ת"פ 38171/09/17 - מדינת ישראל נגד ברק מזרחי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 38171-09-17 מדינת ישראל נ' מזרחי
תיק חיצוני: 247839/2013

בפני	כבוד הנשיא שמואל הרבסט
מאשימה	מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
נגד	
נאשם	ברק מזרחי באמצעות בא כוחו עוה"ד יריב דפנה

החלטה

ביום 6.3.23 נגזר דינו של הנאשם בהתאם להסדר טיעון בין הצדדים.

במסגרת הסדר הטיעון, היה על הנאשם לשלם למתלונן מר אברהם כדיר פיצוי בסך 340,000 ₪.

בין המאשימה והנאשם נותרה מחלוקת ביחס לסכום של 43,000 ₪ אשר אותם שילם הנאשם למתלונן: בעוד שהמאשימה טוענת כי מדובר בתשלום חוב קדום (אשר מקורו בחיובי ריבית) אשר לא מצוי בהסדר הטיעון ובכתב האישום, הנאשם, לעומתה, טוען כי מדובר בתשלום חלק מסכום הפיצוי המוסכם.

הצדדים הגישו את טיעוניהם לעניין זה בכתב.

מחד, טוענת המאשימה כי הסכום האמור ניתן למתלונן זמן קצר לאחר מתן ההלוואה, נשוא כתב האישום, על חשבון סכום הריבית שהוסכמה בין הצדדים, ולא על חשבון קרן ההלוואה שנתן לנאשם. בנוסף, הכרעת החוב שניתנה על ידי המנהל המיוחד שמונה לנאשם במסגרת תביעת החוב שהתנהלה בבית המשפט המחוזי בעניינו, גם היא מבדילה בין תשלומי החוב שנפסק בהסדר הטיעון לתשלומים על חשבון ריבית עתידית.

המאשימה ציינה כי סכום הפיצוי שעליו הוסכם במסגרת הסדר הטיעון הופחת ממילא, שכן סכום ההלוואה שהמתלונן העניק לנאשם היה 450,000 ₪, וזאת אף מבלי להידרש לריבית שהמתלונן היה צפוי לקבל על פי ההסכם בין השניים, ולכן אין לפגוע במתלונן בשנית ולהוסיף תשלומי יתר אשק לא בא זכרם אל הסדר הטיעון.

הנאשם טוען מאידך, כי יש לראות כל סכום ששילם למתלונן כתשלום על חשבון קרן ההלוואה, וכראיה גם המנהל המיוחד התייחס לכל תשלום באופן שווה ולא הבחין בין תשלום אשר שולם על חשבון קרן ההלוואה לכזה ששולם על חשבון ריבית צפויה.

הנאשם הגיש סיכום דברים מיום 3.10.2017 שנערך בכתב ידה של רעייתו, המשקף הבנות בינה ובין המתלונן, אשר עליו שניהם חתומים ובו נכתב: **"מתוך יתרת החוב של 450,000 ₪ שולמו הסכומים הבאים: 43,000 ₪ +229,000 ₪..."**, כלומר, גם המתלונן וגם רעיית הנאשם הסכימו והבינו שכל תשלום ששילם הנאשם למתלונן, גם אותם 43,000 ₪, שולמו על חשבון קרן החוב.

אציין, כי ביחס למסמך זה, טענה המאשימה שמדובר בניסיונו של המתלונן **"להוציא בלעו של גזלן מפיו"**, כלומר לנסות להציל כל סכום שניתן מהנאשם המצוי בהליכי כינוס, וכי בפועל לא שולמו שאר התשלומים המופיעים בו.

לאחר שנתתי דעתי למכלול טענותיהם של הצדדים לעניין זה ועיינתי במסמכים שהוגשו, שוכנעתי כי הסדר הטיעון על כל האמור בו נועד "לסגור" את מכלול העניינים שנותרו בלתי פתורים בין הצדדים, גם את עניין התשלום הכספי. טיעונה של המאשימה, לפיה הסכום ששולם קודם לכן, לא מהווה חלק מהתשלום הסופי שעליו הוסכם, "פותח" למעשה את הסדר הטיעון ומהווה פרשנות מחודשת להסדר הסגור, ולכן לא ניתן לקבלו.

המאשימה בקשה להעביר למתלונן, מר כדיר, סכום קצוב ומוסכם, וסכום זה אכן הגיע לידי.

למעשה, ההסכם בין המאשימה ובין הנאשם אינו כפוף ואינו קשור להסכם אשר נכרת בין גב' כדיר לבין הנאשם (להלן: "ההסכם המוקדם") אשר "צובע" סכום העומד על 43,000 ₪ ככזה אשר ניתן עבור ריבית. משנתנה המאשימה את הסכמתה כי סכומי הכסף אשר הועברו במסגרת ההסכם המוקדם "אומצו" כדרך היישום של ההסכם דנן, הרי שכל הפרדה מלאכותית מאוחרת יותר- לא תוכל להתקבל ודינה להידחות.

סיכומי של דבר- בקשת המאשימה לפסיקת פיצוי נוסף למתלונן, בסך של 43,000 ₪ נדחית, והפיצוי נותר כפי שנקבע בגזר הדין.

ניתנה היום, י"ב סיוון תשפ"ג, 01 יוני 2023, בהעדר הצדדים.